

עת"א 36308/01/14 - סימון בן ארי נגד שירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 36308-01-14 בן ארי(אסיר) נ' משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת ק. רג'יניאנו
עותר	סימון בן ארי
נגד	
המשיב	שירות בתי הסוהר

החלטה

בפני עתירה לשלב את העותר בסבב חופשות. העותר סומך עתירתו על החלטת בית משפט זה בעת"א 35327-06-13 (מיום 6.8.13)(להלן: "העתירה הקודמת") שקבעה כי העותר ייצא לחופשה במהלך חודש ינואר 2014.

העותר נושא מאסר עולם קצוב ל-30 שנה (מאז חודש מאי 1992) בגין הרשעתו בעבירות של שוד ורצח. תום מאסרו מאי 2022.

מאסר שני. מסווג בקטגוריה ב' 1.

1. העותר היה משולב במשך זמן רב בסבב חופשות. בחודש פברואר 2010 הפר את תנאי החופשה ובתגובה הוקפאו חופשותיו למשך חצי שנה.

2. ועדת אסירי עולם שדנה בעניינו מספר פעמים בשנים 2010-2011 החליטה לא לשלבו מחדש בסבב חופשות. (במרץ 2011 נקבע שטרם בשלה העת להוצאתו לחופשות. בספטמבר 2011 שוב החליטה הועדה שלא להוציאו לחופשות).

3. ביוני 2013 הגיש העותר לבית משפט זה עתירה כנגד החלטת הרשות (עת"א 35327-06-13). כב' סג"נ השופט טל שדן בעתירה קבע שיש להוציא את העותר לחופשה במהלך חודש ינואר 2014.

4. ביום 16.12.13 נשפט העותר בדין משמעתי בגין קטטה עם שותפו לתא בה היה מעורב ביום

8.12.13. כעולה מדו"ח הסוהר המצורף לדו"ח השפיטה שהוגש לעיוני, כאשר נכנס הסוהר לתא, ראה את העותר ושותפו לתא מתווכחים ביניהם כאשר על רצפת התא מפוזרים שברי זכוכית, העותר נמצא מדמם מידו עם סימני חבלה בעוד השותף לתא נמצא כשחולצתו קרועה.

בדיון המשמעתי טען העותר ששותפו לתא התגרה בו ותקף אותו בשברי הזכוכית ולכן נאלץ להתגונן.

5. ביום 29.12.13 התכנסה ועדת אסירי עולם בעניינו של העותר וקבעה על בסיס דו"ח השפיטה כי **"הלכה למעשה מעורבותו באירוע אלימות מלמדת באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי טרם הוטמעו הכלים שנלמדים במסגרת הקבוצה לשליטה בכעסים וכן כי דפוס התנהגותו האלימה חי ובוטט גם בעת הזו. זוהי עדות לכך שלא די בהשתתפות במסגרת טיפולית, אלא נדרשת בחינת הדברים, הטמעתם ויישומם האפקטיבי...בנסיבות אלה, מיותר לציין כי חל שינוי בתשתית העובדתית גם ללא קשר להפרות תנאי החופשה משנת 2010 ולא ניתן לתת בו אומן הנדרש בהוצאת אסיר עולם לחופשה. אינו מומלץ לחופשה"**

בקשתו של העותר לצאת לחופשה נדחתה, ומכאן העתירה שבפני.

6. ב"כ העותר טען כי חלקו של העותר בקטטה (כפי שלדבריו גם עולה מדו"ח השפיטה), הוא בהרחקתו של האסיר השני ממנו. ב"כ העותר הפנה לדו"ח השפיטה לפיו נאמר לו שהיה עליו לקרוא לעזרה ולא להתקוטט. טוען ב"כ העותר כי משהותקף העותר בשברי זכוכיות, לא היה לעותר מה לעשות, הוא ניסה להתגונן והדף את התוקף מעליו, כדי לא להחמיר מצבו.

לטענת ב"כ העותר החלטת המשיב, שלא להתיר יציאתו של העותר לחופשה אינה סבירה בנסיבות העניין שכן ניתן ללמוד מהאירוע שהעותר דווקא הפנים את שלמד בקורס שליטה בכעסים ויישם את הנלמד, שעה שהדף את התוקף מעליו. ב"כ העותר הוסיף שהעותר לא נענש בגין הקטטה, משום שטענותיו נתקבלו והאסיר השני הועבר לכלא אחר.

7. בדיון בפני טען העותר כי השתמש בכלים שקיבל בקורס שליטה בכעסים וכל מה שעשה היה על מנת להדוף את התוקף מעליו.

8. ב"כ המשיב מתנגדת לקבלת העתירה וסומכת התנגדותה על החלטת ועדת אסירי עולם. היא טענה כי העותר נשפט בגין קטטה ומבחינת הדין המשמעתי בשב"ס אין בוחנים מי החל בקטטה אלא בוחנים תוצאתה. לעצם התנהגותו של העותר במהלך האירוע טענה כי היה על העותר לדווח לסוהר או לצאת מהתא.

בהתייחסה להחלטת ועדת אסירי עולם, טענה ב"כ המשיב שהבקשה נבחנה לאור עברו המכביד של העותר, ההפרה הקודמת ודו"ח השפיטה המשמעתי. למרות האירוע, החליטה הועדה לשוב ולהתכנס בעניינו של העותר

בחלוף חצי שנה ממועד הדיון האחרון, קרי יוני 2014 (למרות שעל פי הוראות הפקודה יש לקיים דיון אחת לשנה).

9. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים שהוצגו לעיוני, מצאתי, לעת הזו, החלטת הרשות סבירה ואינה מצדיקה התערבותו של בית המשפט.

לאסיר אין זכות קנויה לצאת לחופשה מבין כותלי הכלא. מדובר בטובת הנאה שהענקתה נתונה לשיקול דעתן של הרשויות המוסמכות (סעיף 36(א) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"א-1971; תקנה 19 לתקנות בתי הסוהר, התשל"ח-1978; סעיף 1(ב) לפקודת נציבות בתי הסוהר מס' 04.40.00 בעניין חופשת אסירים; וכן רע"ב 623/12 **צאפאנא נ' מדינת ישראל** (14.3.2012)). הפעלת הסמכות בנושא זה נדרשת לאזן בין ההגנה על שלום הציבור מפני מסוכנות האסיר, כמו גם ההגנה על שלום האסיר עצמו, לבין חשיבות יציאתו של אסיר לחופשה מבחינת שיקומו ורווחתו.

10. על פי הוראות הפקודה ועדת אסירי עולם דנה אחת לשנה בעניינו של אסיר עולם המבקש לצאת לחופשה. החלטת ועדת אסירי עולם, לשוב ולדון בעניינו של העותר, בחלוף חצי שנה מהתכנסותה האחרונה בעניינו, משמעותה ששקלה לקולה חלקו של העותר באירוע. על פי ההלכה הנוהגת, התערבות שיפוטית של בית המשפט, תעשה במשורה ורק במקרים שבהם חלה סטייה משמעותית ממתחם הסבירות (ראו רע"ב 4581/04 **שרקיה נ' שירות בתי הסוהר** (2.9.2004)).

סיכומו של דבר, העתירה נדחית.

ניתן, כ"ד אדר תשע"ד, 24 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.

המזכירות תישלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.